

RIJEČ UREDNIKA

II. vatikanski sabor najznačajniji je crkveni događaj u XX. stoljeću. Iako su otada prošla već četiri desetljeća, ipak se još uvijek ne može reći kako su svi zaključci tog velikog skupa provedeni u djelo, makar se već čuju glasovi kako je potrebno sazvati novi opći sabor Katoličke crkve. Kako god bilo, činjenica je da je upravo II. vatikanski sabor, premda se nije izravno bavio pitanjem kateheze, duboko obilježio kasnija katehetska zbivanja, a njegov se utjecaj u katehazi osjeća još i danas. O svemu tome dosad je mnogo toga rečeno i kod nas, a u inozemstvu daleko više. Budući da su već stari isticali kako je »ponavljanje majka mudrosti« i kada je riječ o mnogo nevažnijim stvarima, to se sigurno može reći i za Sabor i posaborsku katehezu. Stoga, nadajmo se, neće biti naodmet, pročitati što je još 1992. na Međunarodnom katehetskom kongresu u Sevilli rekao poznati španjolski katehitičar E. Alberich, koji ističe kako je i za katehezu upravo Koncil, ukoliko ga se čita uz pomoć odgovarajućeg »ključa«, pomagalo za razumijevanje prošlosti i jasno usmjerenje za sadašnjost i budućnost. On pritom posebno ističe povezanost kateheze i Biblije kao izvora i objekta kateheze te važnost konkretnog čovjeka kao subjekta kateheze, koja je izričaj Crkve kao institucije. Ne zvuči li još uvijek aktualnim poziv Koncila da kateheza bude evangelizacijska, prvenstveno usmjerena prema odraslima, utjelovljena u konkretnu povijest i promicateljica osobne vjere uz istovremeno promicanje i izgrađivanje crkvene zajednice?

Prilog sicilijanskog katehitičara G. Cravotte o katehatici kao znanosti i o njezinoj epistemološkoj problematici svakako je višestruko aktualan i poticajan. Uzalud je htjeti djelovati i misliti znanstveno ako disciplina u okviru koje se djeluje i razmišlja nije znanost. Autor će ukazati na nekoliko povijesnih i aktualnih pitanja vezanih uz ovo područje, podsjetivši nas na pedagoške i teološke temelje katehetike kao znanosti, kao i na njezino aktualno interdisciplinarno utemeljenje.

O pastoralu mladih u našoj se Crkvi posljednjih nekoliko godina sve češće govori, provedena su i neka istraživanja i organizirani razni skupovi. Pridružujući se tim nastojanjima, u ovom broju nastavljamo s predstavljanjem razmišljanja o tom području koja su sustavno organizirana i prikazana u drugim sredinama. Kako bi naš prikaz bio što potpuniji i sveobuhvatniji, posebnu ćemo pozornost posvetiti povijesnom vidu tog područja. U ovom broju objavljujemo stoga opširan članak O. Pasquata o pastoralu mladih u prvim stoljećima Crkve. Autor će nas u njemu upoznati s nekim već dobro poznatim činjenicama ali i s toliko detalja koji će, promatrani upravo u okviru teme pastorala mladih, baciti novo svjetlo na naše poznavanje ne samo povijesti nego i sadašnjosti pastorala mladih u Crkvi. Ujedno će nam postati jasnije i odakle neka pitanja i problemi, a isto ćemo tako vidjeti da ni u prvoj Crkvi sve nije uvijek bilo odmah jasno i

jednostavno. Ipak, rješenja na koja ukazuju crkveni oci, a napose njihova neprekidna skrb za što većom inkulturacijom pokazat će nam kojim nam je putem ići danas, gotovo dva tisućljeća nakon njihovih izvornih traženja. Uostalom, kada je riječ o aktualnim problemima i mogućnostima rada na području pastora mladih, D. Škarica podrobnije će nam progovoriti o mogućnostima i zadaćama mladenačke duhovnosti u naše vrijeme i na našim prostorima. I na tom području odmah ćemo se suočiti s pitanjem je li duhovnost životni stil ili je ona prije svega kršćanski identitet. Pogriješit ćemo međutim budemo li mislili da smo odgovarajući na to pitanje riješili sve probleme i nedoumice, jer nije lako odgovoriti niti na pitanje što je to zapravo *mladenačka* duhovnost. Iako odgovor nije lako naći, ipak je jasno kako je neka duhovnost mladenačka i stoga što je određena svijetom mladih. To pak znači da treba biti spontana, ali je isto tako važno, ako ne i važnije, da bude plod vlastitog iskustva vjere. O jednom od suvremenih oblika mladenačke duhovnosti i susreta mladih s Biblijom govori bibličar i katehetičar C. Bissoli, uzimajući kao polazište Isusov susret s pismoznancem koji mu postavlja pitanje o »najvećoj« i »prvoj« zapovijedi. Već i sama činjenica da autor ne nastoji naše razmišljanje usmjeriti prije svega na osudu onoga koji pita nego na srž njegova pitanja, dopuštajući da i taj pismoznancem može biti »drugačiji«, pa prema tome i iskreni tražitelj istine, Bissoli u skladu s provjerenom metodom *lectio divina* poziva čitatelje na susret s izvornim biblijskim tekstom koji u tu svrhu valja nekoliko puta pažljivo pročitati. Slijedeći njegove putokaze, i katehete i mladi ulazit će sve dublje u razumijevanje biblijskog teksta ali i u susret s Isusom, koji i ovom prilikom ne govori samo svojim konkretnim povijesnim slušateljima nego i o onima koji danas čitaju tu riječ. Poticaji na konkretizaciju i aktualizaciju razmišljanja i daljnje djelovanje nadahnuto biblijskim tekstom ukazat će na bogatstvo ovog biblijskog odlomka kao i na višestruku mogućnost njegove aktualizacije i osobnog prihvaćanja.

I ovaj broj završava s nekoliko kratkih prikaza novije katehetske i druge srodne literature.

Ugodno Vam i plodonosno čitanje!

Urednik